

Elke morgen kwamen Eddie en Oeloe
naar de oversteekplaats in de rivier.

Ze waren de allerbeste vriendjes
van het hele Beukennotenbos.

Eddie nam altijd zijn speciale potlood mee.
'Daarmee kan ik goede toneelstukken schrijven,' zei hij.
En als er weer een toneelstuk klaar was,
riep hij Oeloe en kon de show beginnen.

Oeloe lachte en juichte en riep:
'Meer! Meer!'

Oeloe had ook iets speciaals: een kistje dat ze overal mee naartoe nam. Daar zaten gereedschap en schroeven en stukjes hout in.

'Alles wat een uil nodig heeft om dingen te maken,'
glimlachte ze. Oeloe kon alles maken.

Maar Eddie en Oeloe moesten elke dag heel ver
lopen om bij de rivier te komen. 'Zullen we een
huis zoeken waar we samen kunnen wonen?'
vroeg Eddie op een dag.

Oeloe wist een hele goede plek.

Het was groot genoeg voor hen allebei, met nog een beetje extra. 'Het perfecte huis voor twee beste vriendjes,' zei Oeloe blij.

Toen alles uitgepakt was, gingen ze in de schaduw op hun prachtige balkon zitten. Het waaide zachtjes. De bijen zoemden. En toen kreeg Eddie een geweldig idee!

*Dit is de ideale plek voor mijn toneelstukken! dacht hij.
Een theater!*

A watercolor illustration of a balcony. In the foreground, a potted plant with long, green, pointed leaves sits in a terracotta pot on a light-colored tiled floor. A blue metal railing runs across the middle ground. Beyond the railing, a lush green landscape with trees and hills is visible under a bright, yellowish-green sky. The style is soft and painterly.

Maar Oeloe dacht aan iets
heel anders.

*Veel zonlicht en genoeg plek voor mijn gereedschap!
Een werkplaats, helemaal van mij!*

Zelfs beste vriendjes hebben weleens andere ideeën.